

[Annette Just]

res landgangsfartøjer i mølpose, eller lad os se, om de tør. Det er ikke det, de vil. De vil have NATO-partnerne til ensidigt at nedruste, således at Fredens Hav betyder et Warszawahav, og det kan ikke være i Danmarks interesse.

Fremskridtspartiet går imod de fremsatte dagsordensforslag. Vi synes, det er pjat. Vi skal have lov til at være troværdige NATO-partnere. Dette vil kun være med til at ødelægge det.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

For at der ikke skal opstå fejl i debatten, er jeg nødt til at korrigere fru Annette Just. Den rapport, jeg citerede, var The Pike Report om CIA fra 1977, som omtalte det meget risikable ubådsprogram, som USA kørte på det tidspunkt, og hvor ubåde var kollideret med sovjetiske krigsskibe i sovjetisk territorialfarvand. Det var den type rapport, jeg omtalte.

Endelig vil jeg gøre fru Annette Just opmærksom på, når hun siger, at det er væsentligt at få Sovjetunionen til at lægge landgangsfartøjerne i Østersøen i mølpose, at SF deler fru Annette Justs synspunkt.

Jeg ville ønske, at den danske regering brugte den lejlighed, der faktisk er, til at sige til russerne, at når de nu har lovet at trække et antal offensive styrker tilbage fra Europa, kunne de passende begynde med landgangsstyrkerne, men det har ikke været muligt at formå den danske regering til at agere for at fjerne denne trussel. Det ved fru Annette Just også godt.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage til ordførerrækken.

Jørgen Estrup (RV):

I Det Radikale Venstre deler vi SF's uro over den sømilitære oprustning. Grundlæggende medfører en flytning af de militære konfrontationsmuligheder fra landområder til havområder, at faren for utilsigtede og ukontrollerbare sammenstød øges, og at den sikkerhedspolitiske stabilitet derfor mindskes. Det gælder ikke mindst for så vidt angår a-våben.

Problemet er, at Danmark – og de nordiske lande i øvrigt – har meget ringe indflydelse på denne udvikling. Dette er den noget deprimerende konklusion i bl.a. SNU-publikationen »Flådestrategier og nordisk sikkerhedspolitik«, hvor man på side 275 skriver:

»Denne udvikling vil sandsynligvis fortsætte, og det må skønnes at være uden for de nordiske landes muligheder at øve afgørende og direkte indflydelse herpå. Det må konstateres, at dilemmaet mellem afskrækkelse og afspænding er blevet mere kompliceret og dermed også mere påtrængende.«

Det spørgsmål, som man derfor må rejse, og som vel også er det egentlige indhold i forespørgslen, er derfor: Hvad kan vi overhovedet med fornødt gøre fra dansk eller fra nordisk side for at trække i den rigtige retning for at reducere behovet for denne sømilitære opbygning? I samme SNU-publikation om flådestrategierne ser man kun én mulighed, og den opsummerer man lidt efter som følger:

»De nordiske landes begrænsede indflydelse på den sømilitære udvikling gør, at udviklingens mest oplagte konsekvens er, at det om muligt er blevet endnu vigtigere for de nordiske lande at medvirke til en overordnet politisk proces, der kan forhindre, at det kommer til en militær konfrontation mellem de 2 supermagter eller deres allierede.«

Det er den samme konklusion, vi har draget fra radikal side. Det er deltagelsen i de nært forestående forhandlinger om konventionel nedrustning i Europa ved forhandlingsbordet og i det forberedende arbejde mellem NATO-landene, som giver Danmark mulighed for at fremme afspændingen også på det sømilitære område.

Det er i dette lys, man skal se den interesse og aktivitet, vi fra radikal side har udfoldet for at få regering og Folketing i bred enighed til at tage udenrigs- og sikkerhedspolitiske initiativer og derigennem sikre Danmark størst mulig indflydelse på forhandlingerne. Derfor nærer vi også store forventninger til det arbejde, som nu er i fuld gang i Folketingets særlige sikkerhedspolitiske udvalg.

Der er som nævnt i citatet tale om en overordnet politisk proces om de konventionelle nedrustningsforhandlinger, og Danmark må se i øjnene, at det er styrkeforholdene på centralfronten i Europa, som nødvendigvis må dominere forhandlingerne. Sådan er det bare.

Men det mindsker ikke behovet for, at vi i Danmark analyserer de problemer, som i særlig grad knytter sig til det danske område og den danske sikkerhedspolitiske situation. Derfor har vi da også i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg